

Z života Any Vodvářkové

"Je důležité především být člověkem."

ZÁKLADNÍ INFORMACE

JMÉNO A PŘÍJMENÍ: Ana Vodvarka

DATUM NAROZENÍ: 20. července 1952

MÍSTO NAROZENÍ: Ivanovo Selo, Republika Chorvatsko

DNES ŽIJE: v Daruvaru

RODIČE: Marie (roz. Boštíková) a Vinko Vodvarka

SOUROZENCI: sestry Faninka a Lojzička a bratr Věna (Braco)

POVOLÁNÍ: profesorka zeměpisu a dějepisu

ZÁLIBA/KONÍČEK/HOBBY: turistický průvodce

Ana se narodila a žila v Ivanově Sele nedaleko Daruvaru. Ivanovo Selo je nejstarší česká osada v Republice Chorvatsko, kam se přistěhovalo několik českých rodin dávno roku 1826.

RODINA

Ana s rodiči Vinkem a Marii, Ivanovo Selo

Ana v náručí své maminky před rodinným domem na schodech, v Ivanovém Sele.

"Někdy v našem baráku byl dědův obchod. Před domem byly schody. Tam jsme se s dětma setkávali a vyprávěli si. Přicházeli k nám často i starší a vyprávěli nám své zážitky."

Sestra Faninka, bratr Věna a Ana

"Vzpomínám si na první panenku. Byla z gumy. Se sestrou jsme dostaly stejné od tatínka z jedné jeho úřední cesty. Jen málo jsme si s nimi hrály. Ona stála postavená v sekníci (pokoji)."

Jak jsme si ještě hrály

"Hodně jsme si hrály venku. Blízko našeho domu bylo místo odkud lidé kopali hlínu na děláním cihel. My jsme tam s dětmi chodily a samy jsme si kopaly. Vyráběli jsme si barák, tvarovaly jsme z hlíny žlutky nádobý a různé jiné předměty. Nechávaly jsme je na slunci sušit."

"Hrály jsme si i s míčem. Míč jsme tehdy se sestrou měly proto že náš táta pracoval v jednom podniku a často jezdil na služební cesty po celé Jugoslavii. Z jedné takové cesty nám přivezl míč. Jinak míče rodiče dělali dětem z látky, ušité a vycpané."

„Ráda si také vzpomínám jak večer v zimě k nám často přicházeli dědeček s babičkou a vyprávěli nám o svých zážitcích. Děda byl lovec a on to často trochu přeháněl... Babička vykládala jak se kdysi žilo. Ta doba když se začalo stmívat, nazývala se černá hodinka. Bylo to velice útulné.“

„Také jsme si ještě venku hráli tak že jsme si vymýšleli a hráli divadla. Každý si vymyslel svou roli. Často jsme se u toho pohádali. Sousedová zahrada byla zvišená a tam jsme měli jeviště. A dole jakoby seděli diváci. Všechno to bylo v češtině. Na vesnici jsme neuměli pořádně mluvit v chorvačtině.“

„Když mě poslali do kostela, já jsem tam začala brečet proto že jsem knězi nerozuměla. Uměli jsme jen modlitby v chorvačtině.“

**S kamarádkami Aničkou Sobotovou a Marií Kánerovou.
Ana je první vlevo.**

Povinnosti doma

„Děti od malička získávaly pracovní návyky. Učily je to dospělí. Nebralo se to jako zátiž. S tím se žilo. Museli jsme každý den zametat, až několikrát denně... Uklízeli jsme, pomáhali jsme mamě při vaření. Chodili jsme s mámou do zahrádky. Zvlášť se barák důkladně uklízel před svátky.“

"Chodili jsme i na louku, když se sušilo seno. Měli jsme udělané malé dřevěné hrábě... Pro trávu jsme chodili s trakařem na zahradu s babičkou."

"Na jaře jsme se starali doma o malá zvířátka, kachňata, kuřátka..."

Škola a vzdělávání

ZÁKLADNÍ ŠKOLA: od 1. do 6. třídy Ivanovo Selo

7. a 8. třída v Hrubečném Poli

GYMANÁZIUM: Hrubečné Pole

STUDIUM: Pedagogická akademie v Záhřebě - dějepis a zeměpis

Při práci ještě vystudovala na PMF v Záhřebě zeměpis a získala titul profesora

První třída v Ivanovém Sele
(Ana je v první řadě dole tětí děvče zleva)

„Ve škole jsme si svačinu dělali sami... Nejčastěji se mazal chleba s povídlama a vařil se čaj... pokaždé dvě děvčata dělala svačinu. Když jsme byly na řadě já a ještě jedno děvče, ona nepřišla do školy. Tak jsem já musela to udělat sama. Uvařit a odnést čaj. Nikdy jsem nebyla silná. Svačina se nosila na dřevěných podnosech. Jak jsem já to nosila, tak jsem s tím klopýtla a všechno jsem to vylila... Bála jsem se, co mě teď řekne pán učitel protože byl strašně přísný. Vyšel ven a když mě viděl usmál se a řekl mi: "Holka, jdeme to udělat znovu.“

Ana

„Na konci školního roku byly různé programy. Nejčastěji to byly květinové korza. Během roku byly také kulturní programy. Já jsem zpívala sólo.“

Zaměstnání

"Mojim prvním zaměstnáním bylo prodavačka. Když jsem měla asi tři nebo čtyři roky pomáhala jsem dědovi prodávat v obchodě. Když přicházeli zákazníci, tak jsem jim říkala: "Izvolte! Hvala!"

PRACOVNÍ MÍSTA jako učitelka a profesorka:

- Česká základní škola Josefa Ružičky v Končenicích
- Česká základní škola Jana Amose Komenského v Daruvaru
- Gymnázium v Daruvaru
- Ekonomická škola v Daruvaru

Ana se svou první generací žáků v České základní škole Josefa Ružičky v Končenicích

První generace žáků z České základní školy Komenského v Daruvaru

ČESKÁ ŠKOLA KOMENSKÉHO DARUVAR

T
Ř
Í
D
A

Z. Růžička

J. Hrabčáková

F. Bokančová

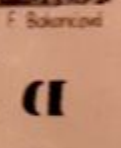
A. Sedláčková

D. Čížek

M. Těšenská

J. Vaněk

T. Hubička

M. Těšenská

J. Vaněk

V. Váňka

S. Veselý

J. Šandová

F. Fiedel

M. Knapová

Z. Brandes

M. Pivová

L. Duzbatová

S. Růžička

S. Vondráčková

Z. Mirončí

V. Kuchařová

Z. Králová

Z. Kofka

S. Sedláčková

1
9
7
9
/
8
0

FOTO KROUŽEK ŠKOLY

Na třítydenním
pobytě s žáky v
České republice
(Macoča)

*"Já mám jenom krásné zážitky ze školy. Děti se rády učily dějepis a zeměpis...
Hodně zážitků mám i z různých terenních výuk a cest do Čech. Doma mám
zapsané nějaké příběhy a zážitky s dětmi."*

Ana jako osvětová poradkyně pro české školy v Chorvatsku (od srpna 1993 do června 1995) - na úřední cestě v České republice

Na pracovním místě pedagoga ve škole

Život v Jugoslavi

"O svátcích se chodilo do školy a oslavovalo se jen doma. Ve škole se neučilo náboženství. Dárky nosil Děda Mráz a ne Ježíšek... Hodně se oslavovaly státní svátky, jako třeba 8. března a 1. máj a také Den republiky 29. listopadu. To byly velké svátky a často se nepracovalo až po několika dnů."

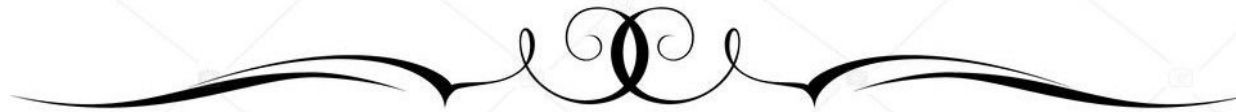
"Byla jistota zaměstnání. Nemohlo se stát, že jestli si jestli dosataneš výpověď, že si už nenajdeš jinou práci."

"Nebylo moc různých výrobků, ale oni byli kvalitní. Bylo to vyrobeno tak, aby to dlouho trvalo."

"Byla jen jedna politická strana – komunistická. Ten, kdo byl na té straně lehkou se lehkou dostal na pozice... Na vesnici se lidé do politiky nepletli. Dělali si svoje a politika byla stranou. V televizi nebylo tak hodně politiky jako dnes. Ale, proto bylo hodně reklam v televizi na cigarety a alkohol, na všechno to, co je teď zakázáno."

Období Domovinské války v Chorvatsku

„Byla jsem vedoucí skupini dětí, učitelu a i dospělých z Daruvarska v Janských Koupelích v Čechách. Odjeli jsme tam 20. září 1991. Jeli jsme tam, proto že tady byla nejistá situace a padali tu granáty... Každou chvíli jsme se schovávali ve sklepě... Byla tu návštěva z České republiky, kterou vedla vedoucí české vlády pani Viktorie Hradská. Přišli do Českého svazu tady v Daruvaru. Předsedkyni Svazu byla pani Lenka Janotová. Oni domluvili, že poskytnou pomoc ohroženým dětem v Čechách. Už za týden odjela první výprava dětí do Čech. Bylo to asi 350 osob, asi 9 nebo 10 autobusů. Za týden jela druhá výprava, ve které jsem byla já. Nevěděli jsme kam jedeme ani jsme nechtěli jet... Řekli nám že jedeme na dva týdny ale byli jsme tam čtyři měsíce.“

„Bylo to nejtěžší, když Radio Záhřeb hlásilo, že na Ivanovo Selo byl útok a že zahynulo několik lidí. Ve skupině jsem měla i děti z Ivanova Sela. Za dva dny mi volal kolega, ať si zapíšu kdo byl zraněn a kdo zahynul. Nikomu jsem to neměla říkat. A jak to zvládnout? Byli mezi zahynulými i rodiče některých těch dětí, které byly se mnou... Pak jsem to učitelum musela říct. Zavolali jsme odbornou službu z Opavy, ať nám poradí, co máme dělat. Oni nám řekli, že takovou správu nemůžeme dětem říct. Navrhli, ať do Čech přijedou pozůstali rodiče to říct dětem. Tak jsme rychle zorganizovali návštěvu rodičů, aby svým dětem řekli tragické zprávy.“

Pani Ana dostala Pamětní list z Školního úřadu Opava pro starost o děti v Janských Koupelích (rok 1992)

Strach

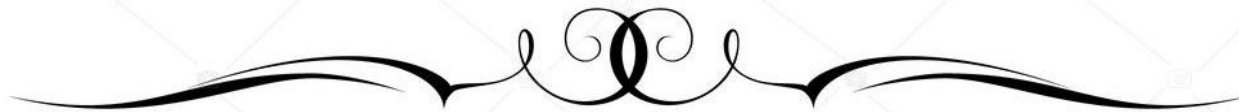
„V Domovinské válce jsem měla největší strach. Ani ne o sebe, ale o jiné. Každý den jsem jezdila "krizní zónou" do práce z Ivanova Sela do Daruvaru... Blízko vesnic, kterými jsem jezdila byli nepřátele. Několikrát, když jsem jela, tak jsem slyšela, že se něco od auta odbilo. Oni mě možná nechtěli zabit, ale jen vylekat abych tou cestou už nejezdila.“

„Na některých částech cesty zastavovali auta a chytali lidi, hlavně muže, o kterých se už nikdy neslyšelo. Já jsem měla štěstí.“

Současnost

"Život člověka není to, co má být. Lidské a společenské pravé hodnoty jsou posunuté do pozadí a na povrch přišel nesprávný a materiální přístup k život. Mladí lidé by se měli více vzdělávat, protože vzdělání člověka udělá kvalitnějším."

"Důležité je, abyste vy mladí lidé jdete za pozitivními myšlenkami a ideály."

"Jsem hrdá, že jsem si vybrala správné povolání a že jsem zvládla ve těžkých životních podmínkách studium. Hodně jsem udělala i pro školu a pro českou menšinu..."

"Největší odvahu mi dával nějaký cíl."

Pro svou práci a obětavost pani Ana dostala řadu ocenění, uznání a poděkování. Některá z nich byla i na státní úrovni.

*„Správný způsob života je pouze
produktivní a aktivní život.“*

